

۲۰۱۶/۰۲/۱۵

مترجم: دوکتور محمد اکبر یوسفی

«بحران در افغانستان: طالبان باید تصمیم بگیرند» مصاحبه "ماتیاس گیبور"

"طالبان در هرات: آنها مجبور اند از تحمیل زور امتناع ورزند" (تصویر: "رویتر")

"تاتو، با خروج آن از افغانستان، زمینه را فراهم ساخت، تا انسان های زیادی از کشور فرار نمایند. درین برداشت، میانجی خاص "اولسون" (Olson)، معتقد است. او برای مذاکره بین طالبان و حکومت، تلاش می ورزد."

در باره شخص طرف مصاحبه:

"ریچارد اولسون" (Richard Olson)، از اخیر سال ۲۰۰۵ به اینطرف، بحیث مأمور خاص وزارت امور خارجه

ایالات متحده، برای منطقه بحرانی افغانستان و پاکستان، توظیف گردیده است. در نقش وساطت تلاش می ورزد، تا مذاکرات در حالت رکود بین حکومت افغانستان را با طالبان دوباره به حرکت بیاورد. دیپلمات مسلکی، از ۳۳ سال بدینسو در شعبه ایالت مصروف وظیفه بوده و در باره این منطقه از بهترین آگاهی برخوردار می باشد. به همین جهت، "اولسون" در عراق و افریقا نیز اجرای وظیفه نموده،

در سالهای اخیر هم در سفارت ایالات متحده در کابل و هم در اسلام آباد مستقر بوده است. مناطق وسیع افغانستان در حال جنگ و نبرد بسر می برد و یا هنوز هم در تحت کنترل طالبان قرار دارد. همواره تحت حملات افراطیون

مشاهده می‌شود. تعداد تلفات افراد ملکی یا باشندگان غیر نظامی به شمار حد اعظمی رسیده است. وضعیت اقتصادی ویران است، اعتماد مردم نسبت به حکومت افغانستان، تکان خورده است.

طالبان خود تا اکنون، علیه مذاکرات صلح سخن گفته‌اند. اخیراً تلاش مذاکره، در ماه جولای ۲۰۱۵م، به شکست روبرو گردید، بعد از اینکه خبر مرگ چند سال قبل رهبر طالبان، ملا عمر افشاء شد. این خبر طالبان را در یک مبارزه قدرت درگیر ساخت. درین مصاحبه، واسطه خاص ایالات متحده "ریچارد اولسون"، در باره مذاکرات دشوار سخن می‌گوید.

«شپیگل آنلین»: بعد از اضافه بر یک سال، حالت رکود، می‌کوشید تا بحیث واسطه و یا میانجی، مذاکرات صلح را بین طالبان و حکومت افغانستان دوبار به حرکت آورید. آیا قدم‌های پیشرفت وجود دارد؟»

«اولسون»: مذاکرات دشوار می‌ماند، اما بدیل دیگر وجود ندارد. از اینکه طالبان در ماه جولای، برای نخستین بار دور میز آمدند، یک قدم جرأت‌دهنده شمرده می‌شود. افغانستان و پاکستان کمی قبل اعلان نمودند، که در باره یک معامله با طالبان باز هم، خواهان مذاکره‌اند. حال ما بطور عاجل به آغاز مذاکره مستقیم - نه بین ما، بلکه بین حکومت افغانستان و طالبان، ضرورت داریم.»

«شپیگل آنلین»: ما مجدداً در باره آمادگی به مذاکره صحبت می‌کنیم؟»

«اولسون»: نقش ما فقط در وساطت است. ایالات متحده و دیگر کشورها، تمام طرف‌ها را فقط دور میز بیاورند. در خاتمه تصمیم در اختیار خود طالبان است. می‌خواهند از مخفیگاه آنها، دوباره بیک نقش سیاسی در افغانستان برگردند؟ می‌خواهند احتمالاً، کدام وقت حتی در سطح بین‌المللی برسمیت شناخته شوند و به مشروعیت برسند، بجای اینکه علیه مردم خود، بجنگند؟ این امر فقط ممکن است، که از جنگ علیه حکومت امتناع ورزند.»

«شپیگل آنلین»: طالبان در جنگ علیه کابل، در سال ۲۰۱۵م، موفقیت‌هایی هم حاصل نمود، که مؤقتاً تسخیر و تسلط بر قندز نمایانگر قوت نظامی آنها، بوده است. آیا به مذاکرات با موضع قوت یافته، می‌روند؟»

«اولسون»: سال ۲۰۱۵م یک سال دشوار بود، و سال ۲۰۱۶م هم سال آسانتر نخواهد شد. ضربات عقبی را باید انسان دیده بتواند. همین‌که بطور نمونه، تسخیر قندز مؤقتاً، بوقوع پیوسته است. در نهایت قوای امنیتی افغان، توانستند، شهر را دوباره تسخیر نمایند. ازین حوادث و هم‌چنان از اشتباهات، درس‌های افغانی گرفته شده است. ما در جانب خود درک نمودیم، که کابل هنوز برای مدت طولانی‌تر، بکمک نیازمند است، تا بتواند از امنیت بطور مستقل مواظبت و کنترل بتواند. بدین سبب، ما از ناتو برای این امر طلب می‌نمائیم، تا در پهلوی تعلیم و تربیه، هم‌چنان کمک مالی و پولی را برای قوای امنیتی افغانستان، سالانه قریب، به ۴ میلیارد دالر تا سال ۲۰۲۰م تمدید نماید.»

«شپیگل آنلین»: طالبان در حال حاضر می‌گویند، که از طریق تمدید مأموریت تعلیمی و تربیتی، مقدمات مهم برای پروسه صلح تغییر داده شده است. زیرا در مغایرت با پلانگذاری "ناتو"، در سال ۲۰۱۶م، هم‌چنان هزاران عسکر خارجی در کشور باقی می‌مانند.»

«اولسمون»: با تمدید مأموریت تعلیمی و تربیتی، ما با کمپاین زور طالبان عکس العمل نشان داده ایم، که افغان ها، هنوز نیازمند کمک طولانی تر می باشد. وقتی طالبان دوباره به میز مذاکره بر گردند و بر یک آتش بس توافق نمایند، این وضعیت تغییر می نماید.»

«شپیگل آنلاین»: قیمت یک معامله با طالبان چه خواهد بود؟»

«اولسمون»: من یک دیپلمات بد بوده می توانستم، هر گاه انعطاف را قبل از اینکه ما، مذاکره را درست آغاز نمائیم، نشان می دادم. مانند کابل، ما هم برین عقیده استیم، که طالبان باید از القاعده و تروریسم بین المللی فاصله بگیرند، و از تحمیل زور، باید امتناع ورزند. علاوهً باید قانون اساسی افغانستان را، بشمول حفاظت از اقلیت ها و حقوق زنان احترام نمایند.»

«شپیگل آنلاین»: در زمانی که مذاکرات به درازا می کشد، افغانستان خون می ریزد. بیش از ۱۰۰۰۰۰۰ مهاجر ازین کشور، تنها در سال ۲۰۱۵م در آلمان ثبت نام شده اند.»

«اولسمون»: ایالات متحده امریکا، به نسبت رشد روز افزون تعداد مهاجرین، در برابر نگرانی های آلمان، از تفاهم بزرگ برخوردار می باشد. ما مکرراً با حکومت افغانستان درین رابطه سخن می گوئیم. لیکن خروج آنها، تنها تابع مسئله امنیت نمی باشد. کم از کم در شهرها، ثبات نسبی وجود دارد. از سال ۲۰۱۴م، این کشور از نگاه اقتصادی با

یک نوسان قوی روبرو گردید. زیرا ما قدم بقدم عودت نمودیم، کمپ ها را تخلیه نمودیم، همزمان همکاران کمکی افغان هم، باید مرخص می شدند. در همه ساحات و در محلاتی، که یک زمان بیش از ۱۰۰۰۰۰۰ عسکر و دستگاه ها و وسایل آنها قرار داشته اند، فقدان و کمبود سرمایگذاری، دیده می شود.»

«شپیگل آنلاین»: چگونه می توان فرار کتلوی را متوقف ساخت؟»

«اولسون»: حل سریع وجود نخواهد داشت. از آغاز سروکار ما در سال ۲۰۰۱م، پیشرفت هایی هم صورت گرفته است، تأمینات و مواظبت صحی بهبود یافته است، امروز قریب هر افغان مالک تلفون "موبایل" است. نخستین قدم ها، امید ها و انتظارات بزرگی را در اجتماع افغان ها، بیدار ساخته است. لیکن برخی از آنها با گذشت دو سال تحقق نیافته است. غرب باید، با همکاری خود با افغانستان ادامه دهد، تا وضعیت اقتصادی بسوی ثبات قدم گذارد و اوضاع امنیتی هم بهبود یابد.» (سطر های روی تصویر: "پناهندگی و مهاجرت: حقایق در مورد بحران فراریان - بالاخره قابل فهم.") ("شپیگل" شماره ۶، دوشنبه هشتم فبروری ۲۰۱۶م)

پایان